

i alt Fald sætte lidt Gang igen i disse Sagers Optagelse og fornyede Drøftelse af den offentlige Mening. (Afbrydelse af Korsgaard). Jo, det er virkelig min Mening. Men man indvendte altsaa mod disse Lov, at de vare komne til Verden i Kraft af hemmelige Underhandlinger og Forhandlinger, i Kraft af hemmelige Afgifter. Jeg har allerede under første Behandling af Finansloven haft Lejlighed til at udtale denne Forhandlingsmaade, haft Lejlighed til at udtale det Haab, at man i Fremtiden maatte komme helt bort fra den. Det forekommer mig nemlig, at der jo vel nok kunde siges det til Forsvar for denne Forhandlingsmaade og Afgørelsesmaade, at saa længe man levede under uregelmæssige Tilstande, var det nødvendigt at ty til uregelmæssige Midler, og navnlig mener jeg, at man kunde sige dette med en vis Føje den Gang, da Forhandlingspolitikken skulde indledes, fordi de to Rigsdagsafdelinger og de to Partier vare igennem den stærke og skarpe storpolitiske Strid komne saa langt bort fra hinanden, at det kunde vanskeligt tænkes, at de vilde kunne mødes i praktiske Resultater, naar det skulde gaa ad den regelmæssige Vej med Forhandling i Udvalgene og Tingenes Møder. Jeg tror derfor, at det i og for sig vel kunde forsvares at anvende en saadan noget uregelmæssig Fremgangsmaade, men dog kan jeg ikke skule for mig selv, at man maaste allerede den Gang gif noget for vidt. (Afbrydelse). Ja, man kunde virkelig passende have sagt: „Stop nu lidt!“ Det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) har fuldstændig Ret i sin Afbrydelse. Det forekommer mig, at man maaste allerede den Gang var gaaet noget for vidt. Det er jo Ting, jeg har nogen Vanskelighed ved at udtale mig om, fordi jeg den Gang ikke havde den Tret at have Sæde i dette Ting. Det blev mig meddelt den Gang fra Sider, som jeg ansaa for kompetente, at den saakaldte Underhaandsforhandlingsmetode gif for sig paa den Maade, at de enkelte Partier, som deltog i Forhandlingen, udvalgte ved hver enkelt Sag delegerede, der saa forhandlede med de andre Partier, og som, naar de havde hørt de andre Partiers Mening og vare komne til et foreløbigt Resultat, saa forelagde helt ud Resultatet og Sagen i Møder af deres respektive Partiers Medlemmer, hvor der saa fandt en Diskussion, en Udtalelse og en endelig Afgørelse af de forskellige Sager Sted. Naar man brugte denne Fremgangsmaade, kan jeg ikke se, at man i og for sig under de ekstraordinære Forhold, vi levede under den Gang, gjorde noget, der var saa

overordentlig forkert. Det var maaste, og vel vistnok den eneste Maade, hvorpaa man kunde faa Gang i Sagerne, efter at de saa længe havde staaet stille. Men senere har jeg jo rigtignok fra andre Sider hørt sige, at Forholdet ikke var ganske saa, at det ikke foregik just paa denne Maade, men at det snarere foregik paa den Maade, at enkelte Medlemmer af Partierne uden videre toge de enkelte Sager i deres Haand og saa i Kroge og paa andre hemmelige Steder afgjorde det hele, og at Sagerne saa bleve bragte videre og slaaede fast, uden at der egentlig havde været Lejlighed for andre Medlemmer eller Udvalgene til at tage Del i Forhandlingen, og det forekommer mig, at denne Fremgangsmaade ikke, absolut ikke kunde være rigtig. Hvorledes det, som sagt, har været i de første Par Aar, kan jeg jo ikke vide, men denne sidste Fremstilling stemmer noget overens med de Erfaringer, jeg selv har gjort i de Par Samlinger, der forløb, nærmest efter at jeg var bleven Medlem af dette høje Ting. Da gif det ofte saaledes til, at Forhandlingerne bleve førte uden noget egentligt Mandat, og jeg nævner dette, fordi jeg har en Fremstilling om, at muligen noget lignende allerede har fundet Sted i denne Sag eller kan komme til at finde Sted i denne Sag. Der fandt Underhandlinger Sted uden noget egentligt Mandat, og foruden andre uheldige Følger, dette kunde have, havde det ogsaa den uheldige Følge, at det jo vel er gaaet lige saadan i andre Partier paa den anden Side, at der har været Underhandlere uden noget egentligt Mandat, og at man derfor stundom har faaet fejl Bested, stundom har faaet en anden Opfattelse af, hvad man i det andet Parti eller i det andet Ting mente om disse forskellige Sager. Ja, jeg skulde naturligvis ikke have noget imod, om det i denne Sag gif paa den Maade, at det i denne Sag viste sig, at det Resultat, man iblandt Flertallets Ledere her i Tinget tror at kunne føre igennem, vilde vise sig, naar det kommer op i det andet Ting, saa ikke at stemme med dette høje Tings Opfattelse, at det maatte vise sig, at de Herrer havde været fejlt underrettede. Det skulde jeg naturligvis ikke have noget imod i denne Sag. Men naar jeg er inde paa denne Underfølgelse af de forskellige Forhandlingsmetoder, maa jeg dog sige, som jeg senere skal paavise, at hvilke Mangler der end kunde være knyttet til en saadan Metode, havde den dog den Fordel, at der endnu kunde tales om Sagen og dens Ordning fra de forskellige Medlemmers Side, som ikke vare enige, og at der endnu var Mulighed